

talt vedrørende Postgiroen. Denne nye Institution er benyttet i høj Grad af private, men synes mærkelig nok ikke at være kendt af Statens Virksomheder eller, forsaavidt den er kendt, at være ildeset af dem, idet Postsparekommissionen oplyser, at der er forskellige Institutioner, som har villet benytte Postgirering i Stedet for at sende Penge direkte, men fra Statens Revisionsmyndigheder har faaet Forbud imod at benytte Gireringssystemet. Postsparekommissionen gør rigtigt opmærksom paa, at det er aldeles urimeligt, at Staten opretter et saadant Gireringssystem, som skal lette Omsætningen ved at gøre det muligt at lade være med den forældede Transport af de direkte Pengemidler, men ikke selv benytter det. I alle andre Lande, hvor man har indført denne Ordning, er det Statsinstitutionerne, som er begyndt, og som derefter har trukket de private med sig. Her synes det at have været de private, som først har benyttet dette udmærkede Hjælpemiddel, medens Staten ikke blot ikke gaar i Spidsen, men endogsaa stræber imod. Jeg vil bede den højtærede Minister om at udtale sig derom.

Angaaende de Spørgsmaal, som er knyttede til Ændringsforslagene Nr. 85, 86, 87, 89 og 90, har allerede det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte udtalt sig. Da jeg oprindeligt har stillet Tekstanmærkningsforslaget og fundet Tilslutning til det, vil jeg gerne begrunde vort særlige Synspunkt. Postsparekommissionen har foreslaaet nogle Sparsommelighedsreformer, nogle Indskrænkninger i Postvæsenets Ydelser til Publikum, og disse Ydelser maa man vel give Afkald paa, naar vi i Øjeblikket er inde i saa vanskelige Forhold, og Postvæsenet har vanskeligt ved at bære sig. Vi maa vel altsaa give Afkald paa det Gode, som Ombæring af Breve om Søndagen af mange betragtes som, og man maa i Provinsen give Afkald paa det Gode, som den tidligere Ombæring af Pengebreve var. Men idet Postsparekommissionen har fremsat et Forslag om at gennemføre saadanne Reforme, har den kun udtrykt sig om det principielt ønskelige, men ikke om Maaden, hvorpaa de skulde gennemføres. Jeg maa da først sige, at jeg for mit Vedkommende med nogen Undring har hørt, at den højtærede Minister ikke som første Skridt efter at have modtaget Postsparekommissionens Forslag og efter at have besluttet at ville gennemføre disse Reforme, Ophævelse af Søndagsombæringen og af Pengeombæringen i Provinserne, gaar til Forhandling med Posttjenestemændenes Organisationer om Gen-

nemførelsen af Forslaget. Jeg forstaaer, at ved deres Deltagelse i selve Kommissionen har Tjenestemændene betragtet Kommissionsforhandlingen som den Forhandling, der bør finde Sted om Gennemførelse af saadanne Reforme — dette er i alt Fald blevet sagt i Finansudvalget —, men derimod om selve Maaden, hvorpaa disse Reforme skulde føres ud i Livet, forekommer det mig, at Posttjenestemændene efter de forskellige Forhandlingsregler havde Krav paa at blive hørt. Nu er de ogsaa blevet hørt, men først paa et meget sent Tidspunkt, paa deres egen Foranledning og om et særligt Forhold, nemlig Afskedigelsen af gifte Tjenestemænd. Men det, som det synes mig, at Ministeren burde have optaget en Forhandling om med Tjenestemændene, var: Hvorledes skal vi gennemføre denne Ordning, hvorved vi indfører disse Indskrænkninger i Postbesørgelsen, paa den for Postvæsenets Personale mindst generende Maade? Og der er da ingen Tvivl om, at Postvæsenets Personale maatte have staaet meget stærkt paa, at en saadan Indskrænkning fandt Sted paa en saadan Maade og paa en saadan Tid, at den ikke unyttigt bragte flere ud i Arbejdsløsheden. Ministeriet siger jo: Saaledes som Arbejdsløsheden er, er det kun en Nødhjælp at afhjælpe den med Arbejdsløshedsunderstøttelse, men vi bør skaffe Arbejde og maa derfor ofte endogsaa iværksætte Arbejder, som ikke anses for absolut nødvendige i Øjeblikket. Men naar dette er Ministeriets Politik, er det dog højest ejendommeligt, at det gennemfører en Ordning, som forøger denne Arbejdsløshed ikke ubetydeligt, uagtet man kunde anvende det af det selv hævdede Ræsonnement og sige: paa Grund af den Arbejdsløshedstilstand, der hersker i Samfundet, og fordi vi ikke vil forøge den, vil vi opretholde noget Arbejde, som det ganske vist kunde være nyttigt for os at spare, men vi vil opretholde det endnu en lille Tid. Hele Udgiften ved at opretholde dette en Tid endnu spares jo ikke ved Indskrænkningens Gennemførelse, thi Ministeriet staaer overfor Muligheden af paa en eller anden Maade at maatte yde Vederlag til de afskedigede. Spørgsmaalet vil da utvivlsomt komme, og hvis det ikke bliver løst paa anden Maade, maa det i alt Fald blive løst derigennem, at de vedkommende paa en eller anden Maade faar Hjælp af det offentlige, altsaa Udgiften vil melde sig paa anden Maade. Hvorfor da ikke i Stedet for opretholde dette Arbejde, saa længe Arbejdsløsheden er saa stor, at man ved selve Gennemførelsen kun forværrer et i Forvejen højt uhyggeligt Onde? Og navnlig vil jeg gerne